HAUTAUS

(The Entombment)
57-0420 · Jeffersonville, Indiana, USA, 20.4.1957

1 Siunattu taivaallinen Isä, kun Pyhä Henki on jo täällä läsnä, me lähestymme Sinun Pyhää Sanaasi. Ja vaikka ääni on käheänä ja yritän vähän hillitä, ja puhua sanani niin hiljaa kuin vain voin, minä pyydän, että Sinun jumalallinen johdatuksesi ja Pyhän Hengen voitelusi liikkuisi täällä meidän keskuudessamme tänä iltana. Ja voikoon Hän, joka on kaikkialla läsnäoleva, ottakoon Hän Jumalan Sanan ja antakoon sitä jokaiseen sydämeen, juuri sen mukaan, kuin meillä on tarvis. Ruokkikoon Hän meidät tänä iltana Jumalan hyvillä asioilla.

2 Ja tänä iltana, sillä aikaa, kun me puhumme Sanasta, olkoon meidän sydämemme mailien päässä Golgatalla, missä Jeesus maksoi tuon kaikkiriittävän hinnan, joka vaadittiin Jumalan suuren tuomion takia, Eedenin puutarhasta lähtien. Ja tänään, voikaamme ymmärtää, että meidät on vapaaehtoisesti vanhurskautettu Hänen ylösnousemisensa kautta– ja Hänen kuolemansa, hautauksensa ja ylösnousemuksensa kautta.

3 Ja, tänä iltana, me emme ole enää maailmassa, sillä meidät on ostettu Jumalan Pojan kalliilla verellä. Ja voikaamme kääntyä Sinun puoleesi, kiitollisin sydämin, koko mielellämme ja voimallamme ja kaikella mitä meissä on, ja palvella Sinua puhtain, saastumattomin sydämin.

4 Suo, Isä, tänä iltana, jos täällä on joku, joka ei tunne Sinua, että antaisit heille heidän syntinsä anteeksi, ja tulkoot he tänä iltana nöyränä ristin luo ja tunnustakoot syntinsä vanhurskaalle Jumalalle, että ne annettaisiin anteeksi. Ja olkoon tämä suuri ilta meille kaikille. Me pyydämme tätä Sinun Poikasi, Herran Jeesuksen nimessä. Aamen.

5 Siis, me tajuamme, ettei maan päällä ole yhtäkään, joka on riittävän kyvykäs ottamaan Jumalan Sanan ja paljastamaan sen, koska Sana on kirjoitettu innoituksen kautta. Pyhä Henki on Sanan kirjoittaja.

6 Ja kun, yhtä etsittiin, taivaassa, ottamaan tuon Kirjan ja avaamaan sinetit, taivaasta ei löytynyt ketään, eikä maan päältä, eikä maan alta, joka olisi ollut arvollinen avaamaan sinetit, tai edes katsahtamaan tuohon Kirjaan. Ja, siellä oli Karitsa, joka oli ollut teurastettuna maailman perustamisesta saakka, ja Hän tuli ja otti Kirjan Hänen, joka istui valtaistui-

mella, kädestä ja avasi sinetit ja avasi Sanan.

7 Me luotamme ja uskomme Häneen tänä iltana, että Hän avaa Sanan meille, ja nyt, kun minä luen 2. lukua Apostolien teoista…

8 Ja niin kuin sanoin, ensimmäisenä iltana oli "Toinen tulemus" ja… siis, Herran Jeesuksen, se oli keskiviikkona. Ja torstai-iltana oli "Kaikkiriittävä uhri." Ja perjantai-iltana oli "Kaikkiriittävä lunastus." "Täydellisyys". Kuulitteko sen eilisiltana? Täydellisyys, miten me voimme olla viattomia ja täydellisiä Jumalan silmissä! Ja tänä iltana on "Hautaus." Ja huomenna: "Ylösnousemus." Ja sitä mukaa, kuin päiviä riittää.

9 Siis, minä olen valinnut tänä iltana Raamatunpaikaksi Apostolien teoista, 2. luvun ja 25. 26. ja 27. jae mukaan lukien. Ja niin kuin tässä lukee, Pietari puhuu:

> Sillä Daavid sanoo hänestä: 'Minä näen alati edessäni Herran, sillä hän on minun oikealla puolellani, etten horjahtaisi.
>
> *26 Sentähden minun sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee, ja myös minun ruumiini on lepäävä toivossa;*
>
> *27 sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.*

10 Mikä ihana teksti tänä iltana taustaksi sille, kun Hän oli haudassa.

11 Ensimmäinen asia, johon minä haluan teidän kiinnittävän huomionne, on Jumalan Sanan erehtymättömyys. Jumala pitää Sanansa kirjaimelleen. Ja tänä iltana me haluamme kiinnittää ajatuksemme siihen, että Jumala pitää Sanansa. Me voimme panna luottamuksemme sen varaan, että mitä Jumala on sanonut Sanassaan, on totuus. Eikä usko lepää minkään ihmisajatusten juoksuhiekan, tai teologian varassa, vaan sillä on lopullinen lepopaikkansa Jumalan ikuisen, järkähtämättömän Sanan varassa.

12 Sana! Jos Jumala on sanonut jotakin, se on ikuisesti totuus. Hän ei voi koskaan perua sitä ja sanoa: "En minä sitä tarkoittanut." Minä voin sanoa asioita ja sinä voit sanoa asioita, ja sitten meillä on taipumus perua ne, koska me sanoimme sen mukaan, mitä me tiedämme, ja parhaan kykymme mukaan. Mutta sitten, Jumala on niin erilainen kuin me. Hän on ääretön, ja siksi Hän ei sano yhtäkään asiaa, jos se ei ole ehdottoman varmaa. Hänen ei ikinä tarvitse perua mitään, ei koskaan tarvitse pyytää anteeksi sitä, mitä Hän on sanonut. Se on aina voimassa– totuus.

13 Sillä, Jeesus– tuo suuri päivä, jota me vietämme, kun Jumala todelle-

kin surmasi Poikansa maailman syntien tähden, se tapahtui kenties tuhansia vuosia ennen kuin maailman perustuksia oli edes laskettu. Jumala sanoo Sanan, ja tuote oli valmis taivaassa. Kun Jumala vain sanoo sen. Se on jo valmis. Voi, jospa me vain voisimme käsittää, mitä se tarkoittaa, miten erilaisia ihmisiä meistä tuleekaan! Nähdä Hänen kirjoistaan nuo tuomiot, jotka on asetettu tänne tottelemattomien takia. Sen pitäisi saada ihmisen tutkimaan itseään, tunti tunnilta, ja se saa vanhurskaan riemuitsemaan, hetki hetkeltä lukiessaan siunauksista, joita Jumala on uskollisille luvannut. Ja me voimme olla varmoja siitä, että jokainen Sana tulee täyttymään, ja ankkuroimme vain sielumme siihen. Sillä lailla se on aina ollut.

14 Kun Jumala puhui Nooalle, kauan sitten, vedenpaisumusta edeltävässä maailmassa; ehkäpä ennen kuin Raamattua oli kirjoitettu, tai tätä Raamattua, joka tapauksessa, oli vielä edes kirjoitettu; Jumala sanoi Nooalle, että oli tulossa myrsky, ja vedet tulisivat peittämään maan. Ja ilman, että oli hitustakaan todisteita siitä, että niin tulisi tapahtumaan, pikemmin päinvastoin, Nooa lähti liikkeelle peläten, ja rakensi arkin, valmisti sen. Siksi, että hänen huonekuntansa säästyisi ja hän itse. Jumala ei todellakaan jättänyt häntä pulaan, koska kyse oli Hänen omasta Sanastaan. Sen oli toteuduttava, kun Jumala oli sanonut, että niin tulisi tapahtumaan.

15 Byt, kun Job, Raamatun vanhimmassa kirjassa, mikä on kirjoitettu– se on kirjoitettu ehkä ennen kuin I Mooseksen kirja kirjoitettiin, ja se sisällytettiin Raamattuun. Ja Mooses, kirjoitti I Mooseksen kirjan. Jos, siis kirjassaan, hän luotti pyhästi lupaukseen, jonka Jumala oli antanut hänelle. Ja hän luotti polttouhriinsa, vailla minkäänlaista pelkoa sydämessään ja tiesi, että mitä Jumala oli sanonut, hän kykeni myös toteuttamaan. Ja kun kaikki näytti menevän päinvastoin, Job pysyi lujana, koska Jumalan lupaus oli luja. Jumala oli luvannut Jobille ja Job luotti tuohon lupaukseen.

16 Voi, jospa seurakunta voisi joskus todella tulle sellaiseen tilaan, jossa se voisi pyhästi luottaa siihen, että Jumalan ikuinen Sana on totuus! Mikä muutos tulisikaan, minkälainen ojennus siitä tulisikaan, millaista karsimista tulisi, mikä ilo siitä tulisi, mikä siitä voima tulisi, kun miehet ja naiset ottaisivat Jumalan täydestä, sen mikä on totuus. Väliäkö sillä, miltä olosuhteet näyttävät, sillä ei ole asian kanssa mitään tekemistä. Jumala sanoi niin; se ratkaisee asian.

17 Ja Job, kun hänellä oli tuo mitä koettelevin hetki kaikista hänen kokemuksistaan; kun hänet todettiin Jumalan edessä vanhurskaaksi mieheksi. Jopa Jumala sanoi, että hän oli täydellinen. Maan päällä ei ollut ketään hänen veroistaan. Ja saatana sai oikeuden koetella häntä, ja sanoi: "Minä saan hänet kiroamaan Sinua vasten kasvojasi."

18 Ja hän melkein vei Jobilta hengen, ja olisikin tehnyt sen, mutta Jumala veti rajalinjan ja sanoi: "Sinä saat tehdä mitä tahansa hänelle, muttet viedä hänen henkeään."

19 Sitten, kun Jobilla oli kiusaustensa kriittisin hetki, hän sanoi: "Minä tiedän Lunastajani elävän ja hän tulee seisomaan viimeisinä päivinä maan päällä. Ja sitten kun tämä nahka on raastettu yltäni, ja lihani on riistetty irti, minä saan nähdä Jumalan." Huolimatta siitä kuinka synkältä tilanne näytti ja kuinka epärealistiselta se näytti, oli jotakin, johon Job ankkuroi sielunsa: Jumalan ikuinen lupaus. Voi, voisimmepa me tehdä niin! Siis, hän luotti tuohon lupaukseen: "Minä tiedän Lunastajani elävän."

20 Ja minä haluan teidän panevan merkille, tulevaisuutta koskevat sanat, jotka haluan mainita: Job määritti hautapaikkansa. ja siten hänet haudattiinkin.

21 Oli toinenkin mies, jonka nimi oli Aabraham, joka otti Jumalaa Hänen Sanastaan. Ja hän uskoi Jumalaa. Ja hän nimitti sellaisia asioita, jotka olivat vastoin Jumalan lupausta, niin kuin niitä ei olisi edes olemassa. Hän otti kiinni Jumalaa Hänen Sanastaan. Ja kun päivät kuluivat, ja viikot ja kuukaudet ja vielä vuodetkin kuluivat, se ei hämmentänyt Aabrahamia hiukkakaan. Raamattu sanoo: "mutta Jumalan lupausta hän ei epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, antaen kunnian Jumalalle, …"

22 Kun kaikki näytti siltä, joka päivä, että asiat tulivat vaikeammiksi, joka päivä; mutta sen sijaan, että olisi heikentynyt, Job tuli vahvemmaksi joka päivä. Voi, mikä siunattu varmuus meillä onkaan! Kun vaikeudet tuntuvat nousevan tekemään sen mahdottomaksi, mitä Jumala on luvannut; sen sijaan, että pakenisimme takaisin maailmaan, meidän pitäisi vain seistä vakaammin, kuin koskaan, NÄIN SANOO HERRA:ssa. Sen pitäisi ratkaista asia; kun Jumala sanoo jotakin.

23 Ja Aabraham puhui noista asioista, joita oli, niin kuin niitä ei olisi ollut olemassakaan, koska ne olivat Sanaa vastaan. Ja kun, Aabraham me-

netti rakkaansa ja vaimonsa, Saaran, monen vuoden yhteiselon jälkeen, hän osti palan maata sen paikan läheltä, johon Job oli haudattu, ja hautasi Saaran. Miksihän? He olivat profeettoja! He näkivät! He olivat yhteydessä Jumalaan! Ja nyt, kun Aabraham kuoli, hänet haudattiin yhteen Saaran kanssa.

24 Nyt, hän ei halunnut niitten kaverien antavan hänelle tuota maapalaa. Hän osti sen, todistajien edessä. Mikä ihana esikuva kasteesta. Hän osti sen, todistajien edessä, että se oli hänen omaisuuttaan. Voi, sillä tavalla juuri todellisen uskovan pitäisi tulla. ei livahtaa johonkin nurkkaan, vaan seistä todistajien edessä: "Minä olen Herran Jeesuksen todistaja ja Pyhän Hengen, ja Hänen suurien tekojensa," ja vielä enemmän, kun me näemme tämän pahan päivän lähestyvän.

25 Ja sitten, kun Aabrahamin poika, joka oli Iisak, tuo lupaus piti antaa hänelle. Ja kun Iisak kuoli, hänet haudattiin yhteen Aabrahamin kanssa. Ja Iisak sai Jaakobin.

26 Ja, kun Jaakob kuoli, kaukana Egyptissä… siis huomatkaapa, ennen kuin hän kuoli, hän sanoi profeettapojalleen Joosefille: "Tule tänne, poika, ja pane kätesi tänne minun rammalle lantiolleni"– muistattehan, miten se vammautui, kun Jumalan enkeli satutti hänen lantiotaan, ja hän ontui siitä päivästä lähtien, hän sanoi: "ja vanno minulle, meidän isiemme Jumalan kautta, ettet hautaa minua tänne Egyptiin." Miksi? Voi, heillä oli Sana. Heillä oli ilmestys!

27 Ja pysähdynpä nyt tähän sanoakseni, että elävän Jumalan seurakunta on perustettu ilmestykselle. Ei kirkkokunnan varaan, organisaation varaan ei uskontunnustuksen, tai oppien varaan, vaan hengellisesti paljastetulle, elävän Jumalan totuudelle.

28 Aabelilla oli se, Eedenin puutarhassa, kun seurakunta sai alkunsa. Miten hän olisi tiennyt tuoda karitsan? Miksen hän tuonut hedelmiä, niin kuin Kain teki? Se olikin paljastettu hänelle!

29 Jeesus puhui kerran ja sanoi: "Miksi ihmiset sanovat minun, Ihmisen Pojan olevan?" "Jotkut sanovat, että olet Mooses, ja Elia ja niin edelleen."

Hän sanoi: "Kenenkä te sanotte minun olevan?"

30 Näettehän, ei asia riipu siitä, mitä joku muu ajattelee. Kyse on siitä, minkä sinä tiedät olevan totuus. "Mitä te sanotte?" Tuo kysymys tulee kohtaamaan meitä jokaista tänä iltana: "Mitä sinä sanot?"

31 Ja Pietari sanoi välittömästi epäröimättä yhtään: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika."

32 Ja Jeesus, joka tunsi kaikkien sydänten salaisuudet, sillä hän ei ollut kukaan muu kuin lihaksi tullut Jehova, ja Hän sanoi: "Siunattu olet sinä Simon, Joonaan poika, sillä liha ja veri eivät ole paljastaneet sitä sinulle, vaan minun Isäni, joka on taivaassa, on tehnyt sen. Ja tälle kalliolle, minä rakennan seurakuntani, eivätkä helvetin portit voita sitä."

33 Ja me ihmiset, kun me jatkamme, me luterilaiset haluamme vaeltaa uskoen, me metodistit haluamme huutaa saadaksemme Sen, te helluntailaiset haluatte puhua kielillä saadaksenne Sen, mutta te olette miljoonan mailin päässä itse Asiasta.

34 Kyse on jumalallisesta ilmestyksestä Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, tuosta Hänen olemuksensa persoonasta, joka on tullut ilmi sisällä, sydämessä: "Tällä kalliolle minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit voita sitä." Se käy täydellisesti yksiin Matteus… 24, 5:24 tai Johannes 5:24 kanssa, "Sillä, joka kuulee minun Sanani ja uskoo Häneen, joka on lähettänyt minut, on iankaikkinen elämä, eikä hän tule koskaan tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään." Ei siksi, että vähän liikutuit tai että vähän tuntui joltakin, vaan, koska sinulla on ollut etuoikeus saada taivaasta ilmestys Kristuksesta: "Tälle kalliolle, minä rakennan seurakuntani."

35 Ja Jaakob, kun hän kuoli, hänen poikansa vei hänen ruumiinsa ja hänet haudattiin Aabrahamin, Iisakin ja Saaran viereen, ja Jobin, Pyhään Maahan, Palestiinaan.

36 Sitten, Joosef oli profeetta. Hän menestyi Egyptissä. Hän tunsi Jumalan. Jumala oli ilmestynyt hänelle. Ja, kun hän kuoli, hän sanoi: "Älkää haudatko minun luitani tänne, vaan pankaa… kun… jonakin päivänä Jumala tulee vierailemaan luonasi!" Miten? Hän luotti tosissaan Jumalan Sanaan Moosekselle: "He tulevat palvelemaan tätä kansakuntaa 400 vuotta, mutta siten heidät viedään pois." Hän luotti vakaasti Sanaan.

37 Ja mikä ihana kuva se onkaan, mikäli panitte sen merkille. Jokainen heprealainen, joka kulki ohi, selkä hakattuna muhkuroille, orjanajajien toimesta. Ja, kun hän katsoi noita profeettansa Joosefin luita, hän tiesi, että jonakin päivänä he pääsisivät pois. Sillä, nuo luut oli jätetty sinne muistutukseksi siitä, että jonakin päivänä, he pääsisivät pois.

38 Siitä on nyt 15 tai 18 vuotta, kun Billy Paul, pikkupoikana, noin 5

vuotiaana, tai tuskin edes sitä… Me olimme viemässä pikkuista kukkasta hänen äitinsä haudalle, päivän koittaessa eräänä aamuna, pääsiäisenä, juuri, kun aurinko oli pilkistämäisillään; tai juuri ennen päivänkoittoa, ja sitten olimme menossa kokoukseen. Ja me kävelimme haudalle. Pikkukaveri otti hatun pois, kun me menimme siihen, mihin hänen pikkusisarensa ja äitinsä oli haudattu. Ja hän alkoi nyyhkyttää ja itkeä ja hän sanoi: "Isi, onko äiti tuolla kuopassa?"

39 Minä sanoin: "Ei, poika. Ei hän ole tuolla kuopassa. Hän on jossakin miljoona kertaa paremmassa paikassa, kuin missä sinä ja minä olemme."

Hän sanoi: "Näemmekö me äidin vielä?"

40 Minä sanoin: "Jumalan armosta, jos sinä toivot sitä, sinä näet hänet vielä."

Hän sanoi: "Nouseeko hänen ruumiinsa joskus ylös tästä haudasta?"

Hän sanoi: "Näemmekö me äidin vielä?"

40 Minä sanoin: "Jumalan armosta, jos sinä toivot sitä, sinä näet hänet vielä."

Hän sanoi: "Nouseeko hänen ruumiinsa joskus ylös tästä haudasta?"

41 Minä sanoin: "Rakas, sulje silmäsi niin minä kerron sinulle pienen tarinan. Monia satoja vuosia sitten, tänä aamuna eräs hauta oli tyhjä." Sanoin: "Se on muistutus; Kristus tuo tullessaan ne, jotka nukkuvat Jumalassa." Ilman epäilyksen häivääkään, minä luotan Jumalan Ikuiseen lupaukseen!

42 Ja niin kuin vanha Job, kun hän kuuli tuon: "Maasta olet sinä tullut ja maaksi sinun pitää tuleman", se muistuttaa minua Longfellowsta, joka sanoi:

Älä toistele jatkuvasti minulle,
että elämä on vain tyhjä kuvitelma.
Ja sielu, joka lepää, on kuollut,
eivätkä asiat ole sitä, miltä näyttävät.

Hän sanoi:

Kyllä, elämä on oikeaa; elämä on todellista,
eikä hauta ole sen lopputulos.
Sillä: "sinä olet tomua, ja tomuksi palaat",
ei sanottu sielusta.

43 Sitä kutsutaan teofaniaksi, sitä, että kun me lähdemme täältä, me me-

nemme jonnekin muualle. Mitä se sitten onkin, minä otan esiin apostoli sanat, kun hän sanoi: "Vaikka tämä maallinen majamme, tai olinpaikkamme hajotetaankin, meillä on toinen odottamassa, että muutamme tästä siihen."

44 Aabraham, Iisak, Jaakob, Job, kaikki profeetat, he luottivat ja uskoivat siihen, että ylösnousemus tulee joskus, että Lunastaja on tulossa. He profetoivat Hänestä. Eenok profetoi Hänestä: hän luotti lujasti siihen, ja sinetöi todistuksensa sillä. Iisak, Jaakob, Daniel, Jeremia, Hesekiel, he luottivat vakaasti siihen hetkeen, kun Messias tulisi.

45 Ja he kuolivat ja heidän sielunsa lähti paratiisiin. He eivät voineet mennä Jumalan eteen, koska (me otimme tämän eilisiltana) härkien ja vuohien veri ei voinut antaa syntejä anteeksi; ne vain peittävät synnit, ja puhuvat päivästä, jolloin täydellinen Uhri… sillä eläimen veri ei voinut tulla tuohon palvojaan, sillä silloinhan hänen olisi pitänyt lakata uhraamasta sellaisia uhreja.

46 Mutta, kun Jumalan Poika kuoli, se elämä, joka Hänessä oli ei ollut enempää eikä vähempää kuin Jumala, joka tulee takaisin ja hyväksyy meidät Jumalan perheeseen. Ja nyt me olemme Jumalan lapsia, elämä [joka on peräisin] Hänen verestään.

47 Tarkkailkaapa pikaisesti niitä, nyt kun me jatkamme; niitä, jotka Vanhassa testamentissa uskoivat ja palvoivat ja kuolivat uskossa, ja odottivat tuota aikaa. Syy siihen, miksi nuo profeetat tekivät niin, ja halusivat tulla haudatuksi Palestiinaan, he tiesivät, että ylösnousemus ei tulisi tapahtumaan Egyptissä. Se tulisi tapahtumaan ainoastaan Palestiinassa.

48 Sitä juuri minä olen sanomassa tänä iltana. Minulle on annettu, jos jonkinlaisia nimityksiä; en piittaa siitä miksi ihmiset minua nimittelevät, sillä ei ole minulle mitään merkitystä. Ainut, mitä minä haluan tehdä, on tietää tämä: että minä olen kuollut ja minun elämäni on kätketty Kristukseen, Jumalan kautta, ja sinetöity Pyhällä Hengellä; että kun Hän kutsuu kuolleiden joukosta, minä tulen vastaamaan tuona päivänä. Haudatkaa minut Kristukseen, sillä Jumala tulee tuomaan ne, jotka ovat Kristuksessa, Hänen mukanaan tuona päivänä.

49 Miten me pääsemme Kristukseen? I Kor. 12:13: "Yhden Hengen kautta meidät on kastettu yhteen ruumiiseen ja tulleet maanmiehiksi Jumalan valtakunnassa." Me tunnustaudumme vieraiksi ja muukalaisiksi, me emme enää etsi maailmallisia asioita vaan odotamme siunatun Kunin-

kaan tulemista valloittamaan valtakuntansa, mereltä, aina äärettömälle merelle asti, kun Hän tulee kunniassaan. Varmasti me odotamme hänen tuloaan.

50 Ja sitten en epäile ollenkaan sitä, että Jeesuksella oli mielessään Jumalan ikuisen Sanan erehtymättömyys, kun Hän oli täällä maan päällä. Sillä, me tiedämme, että Hänessä asui jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hänessä oli koko jumaluus. Hän oli sekä Isä, Poika että Pyhä Henki, joka eli inhimillisessä muodossa; Jumalan teofania, suuri Jumalan kuva, joksi Hän ihmisen teki, ja sitten asetti hänet maan päälle. Hänellä oli ruumis. Jumala ei ole vailla ruumista. Jumalalla on ruumis ja se näyttää ihmiseltä. Mooses näki sen; muutkin näkivät sen ja se näytti ihmiseltä.

51 Ja kyse on todella mielikuvasta, siis tämä on, mitä se on. Ja kaikki maan päällä, kauneus, suloisuus, maapallon kauneus, ei ole mitään muuta, kuin vastine sille, paljon paremmalle, joka meitä on odottamassa, kun me jätämme tämän maan. Sillä, kaikki maapallolla on vain malli siitä, mikä on taivaassa. Kaikki, mikä on hyvää, kaikki, mikä on vanhurskasta, kaikki mikä on kaunista, puut, linnut, kaikki on vain näytekappale siitä, mitä on taivaassa.

52 Meidän oma elämämme on vain malli. Se on vain varjo eikä itse asia. Se on se negatiivipuoli. Tarvitaan kuolema kehittämään itse kuva, asettamaan meidät takaisin teofaniaan, josta me olemme tulleet. Sitten ylösnousemuksessa meistä tulee Hänen kaltaisiaan, ylösnousut ruumis. Mikä kaunis, ei vain kaunis, vaan se on todellisuutta, Jumalan ikuisen Sanan pyhä totuus, että meistä tulee Hänen kaltaisiaan.

53 Huomatkaa nyt, Jeesus oli varustettu kaikella Jumalan voimalla, mutta, kun Hän kohtasi saatanan, hän ei käyttänyt ollenkaan voimiaan. Hän ainoastaan viittasi Sanaan! Sen Hän teki. Hän sanoi: "On kirjoitettu: 'ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta Sanasta, joka tulee Jumalan suusta.'"

54 Niin, miten sinä voit silloin sanoa, että voit muka jäädä kotiin ja olla yhtä hyvä kristitty, kuin jos lähtisit kokoukseen? [kirjaimellisesti: seurakuntaan]. Et voi. Lue Sanaa! Pyhä Henkeä ruokitaan Sanalla. Raamattu on Jumalan tarjoama hengellinen ruokavalio omalle seurakunnalleen. Ja Pyhä Henki on Hän, joka tuo sen sinulle ja asettaa sen sydämeen ja sinä kastelet sitä kiitoksen kera. Ja jokainen jumalallinen lupaus tuottaa täsmälleen sitä, mitä Jumalan on sanonut sen tekevän. Sen on pakko. Se on Hänen Sanansa ja se on elämä.

55 Siis, minä unohdin, että minun piti pitää puoli tuntia. Minulta vie niin kauan ottaa se, mitä haluan sanoa.

56 Mutta, tarkkailkaapa Jeesusta Hänen viimeisenä tuntinaan, tai elämänsä kahden viimeisen tunnin-. Monet, monet profetiat täyttyivät.

57 Joku sanoi minulle: "Veli Branham, tämän pitäisi tapahtua, ja tämän pitäisi tapahtua."

Minä sanoin: "Se voi tapahtua yhdessä hetkessä [tunnissa]."

58 Jos luette Psalmin 22, ja sitten katsotte, kuinka Hän kuoli ristillä, minä unohdin, kuinka moni merkittävä profetia siinä täyttyi noiden Hänen viimeisten kahden, tai kolmen tunnin aikana! Todellakin: "He lävistivät jalkani ja käteni. Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" ja niin edelleen, niin kuin Daavid sen huusi.

59 Ja toinen juttu, jonka haluaisin teidän huomaavan: totuuden; erehtymättömän puolen Jumalan Sanasta. Raamattu sanoo: "Hän varjelee kaikki Hänen luunsa, ettei yksikään niistä murru." Sillä tuossa esikuvassa– pääsiäislammas oli sen esikuva. Karitsan piti olla tahraton, eikä karitsassa saanut olla yhtään murtunutta luuta. Ja sillä hetkellä, kun Hän oli… Hän oli kuollut, Hänen luunsa aiottiin murtaa, vasaralla. Ja juuri ennen… Katsokaa tuota todella ratkaisevaa hetkeä! Tuo mies sen vasaran kanssa, valmiina iskemään Häntä sääreen, vaan Jumalan Sana sanoi: "Ei yksikään Hänen ruumiinsa luistaan murru."

Miten se tapahtui? Meille tulee kiire.

60 Jumalan Sana on ikuinen! Kun [alkup: jos] Jumalan Sana on niin täydellinen, ne jotka ovat Kristuksessa tulevat nousemaan ylös yhtä varmasti kuin ylösnousemus on olemassa. Jumala on Sanansa mukaan aivan yhtä velvoitettu parantamaan sinut kuin pelastamaan sinut. Sillä, Hän– Sana lupasi sen. Se on Jumalan Sana eikä meillä ole oikeutta ottaa siitä mitään pois. Sanokaa vain: "Se on totuus." Uskokaa se! Huolimatta siitä, mitä tapahtuu, uskokaa siihen joka tapauksessa. Sillä tavalla muidenkin pitää se uskoa, eikä meitä jätetä sen ulkopuolelle. Jumala antoi Palestiinan Israelilaisille, mutta heidän tuli taistelle joka tuumasta maata, joka heille annettiin. Lupaus on sinun, mutta sinun pitää taistella jokaisesta tuumasta, jonka sinä vaadit; perkele tulee pitämään siitä huolen, pitää todellakin.

61 Mutta, huomatkaapa, kun Hänen luitaan oltiin murtamassa– jos tuo vasara olisi iskenyt sääreen ja murtanut sen, Jumala olisi osoittautunut

vääräksi. Mutta pimeyden piinassa ei ollut tarpeeksi riivaajia päästämään tuo vasara lyömään tuota kallisarvoista Ruumista. Sillä, Daavid sanoi 800 vuotta sitä ennen: "Ei yksikään Hänen ruumiinsa luista tule murtumaan." Jumalan Sanan pitää pitää yhtä totuuden kanssa.

62 Mutta, mitä sitten tehtiin? Miehet ottivat keihään ja tyrkkäsivät sen Hänen kylkeensä ja siitä tule verta ja vettä, jotta se, mitä Raamattu sanoo toteutuisi: "He lävistivät käteni ja kylkeni." Sana oli täytetty.

63 Siis, kun Hän oli kuolemaisillaan, voi, miten hirvittävä hetki! Muistan tuon laulun, ja todellakin, se tuntuu minusta hirveältä, kun ajattelen tuota laulua, jonka eräs runoilija kirjoitti vuosia sitten.

Keskellä halkeavien kallioiden ja pimenevien taivaiden,
minun Vapahtajani painoi päänsä ja kuoli.
Se avasi verhon ja paljasti tien
taivaan riemuihin ja päättymättömiin päiviin.

64 Ja kun Hän riippui siellä, verta valuen ja kuolemaisillaan, kun Hän painoi päänsä, aurinko häpesi itseään niin –katsoa alas kuolevaisia luontokappaleita, jotka Jumala oli tehnyt omaksi kuvakseen; Hänen oli maksettava niin valtava hinta, lunastukseksi, että aurinko häpesi katsoa alas maan päälle tuona hetkenä. Kuu oli niin hämillään, että vetäytyi paikaltaan, ja tähdet käänsivät selkänsä maapallolle. Mikä hirvittävä asia synnin täytyykään olla, miten Jumalan piti hoitaa se!

65 Ja nähdä kuinka nuo papit pilkkasivat; ja sylki vain valui pitkin Hänen kasvojaan; ja yksi mies iski Häntä päähän ruokokepillä ja sanoi: "Jos sinä olet profeetta, kerro sitten, kuka sinua löi." Joku miehistä repi Hänen partansa ja läimäytti päin kasvoja ja yritti saada Hänet puolustamaan itseään.

66 Hän sanoi: "Jos, minun valtakuntani olisi tästä maailmastan minä kutsuisin välittömästi Isäni, Hän lähettäisi minulle kaksitoista legioonaa enkeleitä."

67 Tilanne olisi voitu muuttaa, mutta olisiko Hän voinut tehdä niin? Hän ei olisi voinut, sillä Hänen omat lapsensa huusivat Hänen vertaan. Voisitteko te kuvitella isiä, isää, kun hänen omat lapsensa vaatisivat (pimeydessä) oman isänsä verta? Siitä syystä, Hän ei voinut muuta kuin kuolla. Jos Hän ei olisi, se olisi ollut Hänen lastensa tuomio, tuomio luoduille. Mutta, Hänen piti kuolla pelastaakseen oman kansansa.

68 Ja niin tehdessään, kun Hän painoi päänsä, kylmät väreet menivät

pitkin tämä vanha maapallon selkäpiitä. Sen on täytynyt olla sille hermoromahdus, sillä Raamattu sanoo, että kuudennesta – yhdeksänteen hetkeen asti, koko maa oli pimeä, se lepäsi koko maan piirin yllä. Ja maa vavahteli ja kalliot halkeilivat. Ja temppelin esirippu repesi ylhäältä alas asti; uhraamispaikat tulivat näkyviin. Elävän Jumalan Poika kuoli. Hän oli niin kuollut, että aurinkokin tunnisti sen. Hän oli niin kuollut, että kuu tunsi sen. Hän oli niin kuollut, että tähdetkin tunnustivat sen. Hän oli niin kuollut, että maapallo tunnusti sen. Hän oli niin kuollut, että alkuaineetkin tunnustivat sen, ilmakehä tunnusti sen. Kaiken piti tietää, että siinä oli Jumalan Poika! Sillä Jumalan Sana ei voi raueta tyhjiin. Hän oli luvannut sen Eedenin puutarhasta lähtien: "Siemen tulee polkemaan rikki käärmeen pään."

69 No mitä Hänelle sitten tapahtui? Mihin Hän meni lähtiessään ristiltä– menikö Hän Joosef Arimatialaisen hautaan?

70 Hän oli niin köyhä, ettei Hänellä ollut edes paikkaa, johon päänsä kallistaa. Hän syntyi seimeen, synkkä nimitys perässään: "avioton lapsi." Hänelle naurettiin, - nälvittiin, hänestä tehtiin pilaa, maan päällä. Hänen kustannuksellaan pilailtiin ja Hänet torjuttiin. Ja, kun Hän kuoli, Hänen piti kuolla kuolemanrangaistuksen kautta, kahden rosvon välissä. Eikä Hänellä ollut edes hautapaikkaa ja Hänet haudattiin toisen ihmisen hautaan. Ja todellinen taivaan Jumala oli tullut maan päälle! Mitä me kuvittelemme olevamme me, joiden pitää vähän kärsimystä? Mitä Hän tekikään meidän puolestamme! Ajattele sitä, ystävä, tutkipa sitä.

71 Roomalainen sotilas sanoi: "Todellakin, tämä on Jumalan Poika." Syntisenkin oli tunnustettava se. Juudas sanoi: "Minä olen kavaltanut viattoman veren." Hänenkin oli tunnustettava se. Koko maailma tunnisti ja tunnusti sen.

72 Mihin Hän sitten meni? Kun ihminen kuolee, loppuuko kaikki siihen? Ei todella. Hänen pitää kuolla sillä tavalla, koska Raamattu sanoo, että Hän tulisi kuolemaan niin. Ja Hän luotti Jumalan Sanaan. Siksi Hän pystyi sanomaan, eläessään: "Hajottakaa tämä temppeli, niin minä rakennan sen kolmessa päivässä.

73 Sillä, Daavid sanoi jossakin paikassa, ihan Raamatussa, innoitettuna, kun Daavid, Jumalan mies, profeetta oli voideltu Jumalan Sanalla, sanoi: "En anna palvelijani nähdä mätänemistä, enkä jätä hänen sieluansa tuonelaan."

74 Jeesus sanoi: ”Hajottakaa tämä ruumis niin minä rakennan sen taas kolmessa päivässä.” Hän tiesi, että Jumalan Sana ei voi pettää. Voi että!

75 Jos Hän kykeni luottamaan täysin siihen, ettei Jumalan Sana voi pettää, miten vielä paljon enemmän me voimme luottaa siihen, että me olemme syntyneet uudesti Pyhästä Hengestä, ja Hän on todistajana sydämessämme juuri nyt siitä, että meidän Lunastajamme elää, ja tulee takaisin jonakin päivänä. Nojata täysin siihen, että Jumalan tuo Hänen kanssaan ne, jotka ovat Kristuksessa! Pankaapa se merkille.

76 Ja siinä Hän nyt oli. Hän tiesi, ettei yksikään solu Hänen ruumiissaan tulisi mätänemään. 72:ssa tunnissa alkaa mätäneminen. Siitä syystä Hän ei viipynyt kolmea päivää. Hän kuoli perjantai-iltapäivänä, ja nousi sunnuntaiaamuna. Mutta, se tapahtui noiden kolmen päivän sisällä. Noiden kolmen päivän sisällä Hän tulisi nousemaan ylös, koska Hän luotti Jumalan Sanaan.

77 Ja siinä sitä mennään! Mitä Hän jätti taakseen lähtiessään? Raamattu sanoo: ”Hän nousi ylös. Hän meni ja saarnasi sieluille, jotka olivat vankilassa, jotka eivät tehneet parannusta Jumalan pitkämielisyyden aikana Nooan päivinä.” Hänen sielunsa, Hänen Henkensä, Hänen oman olemuksensa teofania meni sinne. Seurataanpa Häntä. Haluaisitteko te seurata Häntä muutaman minuutin? Katsotaanpa, mihin Hän meni.

78 Aivan kuolevaisten olentojen alla sijaitsee demonisten voimien alue; sen alapuolella… väärien sielut ovat aivan sen yläpuolella; sen alapuolella on Saatanan valtakunta, manala. Sitten, aivan meidän yläpuolellamme on Pyhä Henki; sitten vanhurskaiden ihmisten sielut ovat alttarin alla; ja seuraavana on Jumala itse. Toinen lähtee alas, toinen lähtee ylös. Nuo kaksi henkeä ovat täällä maan päällä ja vaikuttavat tämän maapallon ihmisiin.

79 Ja kun, Jeesus kuoli, Hän nousi ylös, ja lähti alas. Näen Hänet tuona perjantai-iltapäivänä, kuolemansa jälkeen [veli Branham koputtaa] koputtamassa kadotettujen valtakunnan ovea. Seurataanpa Häntä hetki. Ovi aukeaa. Siellä on naisia; siellä on miehiä, siellä on nuoria leidejä, on vanhoja, kaikki yhdessä noissa kammottavissa paikoissa, joita nimitetään sielujen vankilaksi.

80 Jos minulla olisi aikaa, haluaisin kertoa teille. Ja se saattaa olla vain mielikuva, Mutta kerran minä kävin tuossa, paikassa ja huusin armoa, kun olin vielä syntinen ja menossa erääseen leikkaukseen. Kun pääsin

pois, minä seisoin lännessä, kädet kohti taivasta, ja risti loisti minun ylleni.

81 Mutta Jeesus käveli tuon surullisen paikan ovelle. Kaiken piti todistaa siitä, että hän oli Jumalan Poika, koska noille ihmisille oli saarnattu Nooan aikana, kun Jumalan pitkämielisyys odotti. Hän koputtaa oveen, ja sanoo: "Minä olen Hän, josta Eenok puhui. Minä olen se Vaimon Siemen, joka oli tuleva murskaamaan käärmeen pään. Jokainen Jumalan Sana on täyttynyt; minä kuolin juuri Golgatalla ja olen ostanut oman Seurakuntani. Ja tuo Hän, josta Eenok puhui, minä olen Hän." Eikä ihmisillä ollut enää armoa, enää toivoa, koska he olivat rikkoneet [lakia]. Ja ovi oli suljettu heidän nenänsä edessä.

82 Ja eteenpäin vain demonien valtakuntaan! Ja eteenpäin tuonelan porteille! Hän koputtaa oveen. [Veli Branham koputtaa.]

83 Tämä tapahtui silloin, kun Hän oli haudassa, Hänen ruumiinsa on, odottamassa ylösnousemusta. Hän käy paikoissa, mihin vanhurskaat ja väärät menevät; mihin sinä menet jonakin päivänä, joko toiseen -, tai toiseen paikkaan.

84 Ja Hän koputtaa [Veli Branham koputtaa.] tuonelan ovea. Kun Hän teki sen, perkele tulee ulos, ja minä saatan kuulla, kuinka hän sanoo: "No vihdoinkin sinä tulit. Minä jo ajattelin, että sain sinut, kun tapoin Aabelin."

85 Ymmärrättehän, siitä lähtien, kun tuo Siemen luvattiin Eedenin puutarhassa, perkele oli jatkuvasti yrittänyt tappaa suon Siemenen. Ja Aabelin kuolema ja Seetin tulo oli todella Kristuksen kuolema, hautaus ja ylösnousemus. Tuon Siemenen on jatkettava. Ja hän [perkele]yritti tappaa sen.

86 Hän sanoi: "Minä ajattelin jo saaneeni Sinut, kun tapoin Aabelin. Ajattelin, että sanin Sinut, kun tapoin nuo profeetat. Olin ehdottoman varma, että sain Sinut, kun hakkautin Johanneksen pään poikki. Mutta nyt, lopultakin, sinä tulit. Nyt minä Sinut sain." Hyvä tavaton!

87 Saatan kuulla, kun Hän sanoo: "Saatana, tule tänne!" Hän on nyt pomo. Hän ojentaa kätensä ja sieppaa tuon kuoleman ja tuonelan avaimen ja panee sen omalle kupeelleen. "Minä haluan antaa sinulle virallisen varoituksen. Sinä olet hämännyt jo riittävän kauan. Minä olen se neitseestä syntynyt elävän Jumalan Poika. Ristillä minun vereni on vielä kosteaa ja täysi hinta on maksettu! Sinulla ei ole enää mitään oikeuksia. Sinut

on riisuttu. Anna minulle ne avaimet!" Näin on. Kääntyy ja antaa hänelle kunnon tervehdyttävän potkun, ja paiskaa oven kiinni ja sanoo: "Pysy siellä! Tästedes minä olen Pomo."

88 Siis, Hänellä ei ollut valtakunnan avaimia, koska Hän oli antanut ne Pietarille; vesikasteessa–mehän otimme sen jo tänä aamuna. Mutta Hänelle oli kuoleman ja tuonelan avaimet ja Hän otti ne. Ylösnousemuksensa jälkeen Hän sanoi: "Minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet." Pietarilla oli valtakunnan avaimet. Saatanalla oli kuoleman ja tuonelan, mutta nyt ne olivat Jeesuksella. Hän on Pomo.

89 Tästä Hän aloitti. Pääsiäinen on tulossa; aika kuluu nopeasti. Mutta on toinenkin ryhmä. Missä Job on? Missä on Aabraham? Missä he sitten ovat? Missä ovat ne kaverit, jotka luottivat Jumalan Sanaan? Onko Hän unohtanut heidät? Kukistiko kuolema heidät? Oliko koko juttu siinä? Ei ikinä, ei todellakaan; Jumalan on pidettävä Sanansa.

90 Minä voin nähdä Hänet. Kurkistetaanpa vähän Paratiisiin, ja tarkastellaanpa sitä. Ja näen Saaran ja Aabrahamin kävelemässä siellä, ja hetken päästä: [Veli Branham koputtaa.] ovella on jotakin. Aabraham menee aukaisemaan oven ja sanoo: "Kultaseni, tule tänne. Katsohan tätä! Katso, tämähän on se sama, joka seisoi minun kanssani siellä tammen alla sinä päivänä." Hän on Aabrahamin Jumala.

91 Juuri silloin voin nähdä, kun Daniel katsahtaa olkansa yli ja sanoo: " Yhtä varmasti, kuin minä seison tässä, tämä on se Kivi, joka hakattiin vuoresta,"

92 Näen, kuinka Job nousee ja sanoo: "Siinä on minun Lunastajani, jonka minä sanoin tietäväni elävän, ja jonakin päivänä seisovan maan päällä. Minun ruumiini ei ole kuin vain pieni lusikallinen tuhkaa, mutta viidessätoista minuutissa, minä tulen olemaan taas sen sisässä. Se on Hän."

93 Hesekiel katsoo ylös ja sanoo: "Minä näen saman Henkilön, kuin tuo pyörä pyörän keskellä, pyörimässä, ylhäällä ilmassa." Voi että!

94 Sitten esiin tulee Eenok. Eenok sanoo: "Minä näen Hänen tulevan tuhannen tuhansine pyhineen, panemaan tuomion täytäntöön."

95 Siellä Vanhan testamentin pyhät odottivat, varmasti odottivat, veren sovituksen alla. He eivät voineet mennä Jumalan eteen, taivaan Jumalan, koska vuohien ja lampaitten veri ei voinut poistaa syntiä.

96 Mutta Hän sanoo: "Veljeni, minä olen Hän, jonka te ajattelette minun olevan. Minä olen tuo Vaimon Siemen. Minä olen Daavidin Poika.

Minä olen Jumalan Poika. Minä olen tuo Neitseestä syntynyt. Minun vereni on saanut aikaan sovituksen. Te odotitte lampaiden ja vuohien veren alla, mutta nyt minun vereni sovittaa, ja te olette vapaita. Lähdetäänpä ylös, on melkein pääsiäinen." Ajatelkaapa, siitä on tänä iltana 1900 ja jotakin vuotta.

97 Voin kuulla, kuinka Aabraham sanoo: "Herra, kun me nousemme jälleen ylös ruumiissamme… haittaako, jos me piipahdamme, vähän niin kuin, siellä sinun maantielläsi, me pidimme siitä niin kovasti?"

98 Voin kuulla, kuinka Hän sanoo: ”No mutta, ei varmasti. Minä aion pysytellä opetuslasteni luona nelisenkymmentä päivää. Katselkaa vain ympärillenne, miltä kaikki näyttää!”

99 Tuona upeana pääsiäisaamuna (jonka me otamme aamulla, jos Jumala tahtoo) kun Hän nousi kuolleista, Raamattu sanoo Matteuksen evankeliumin 27 mukaan, että: ”Monet maan tomussa nukkuneet nousivat ja lähtivät pois haudasta.” Keitä he olivat? Aabraham, Iisak, Jaakob, Job, nuo, jotka tiesivät, hengellisen ilmestyksen kautta, että Lunastaja tulisi seisomaan maan päällä vielä jonakin päivänä. Heistä oli kyse, poisnukkuneiden ensihedelmistä. He kävelivät kaupungissa. Voin nähdä Saaran ja Aabrahamin nuorina ja täynnä… ja komeina, ja–ja täynnä elämää, eivätkä he koskaan enää tulisi vanhoiksi, eivät koskaan sairaiksi, eivät enää nälkäisiksi, kävelemässä ympäriinsä ruumissaan.

100 Kaifas seisoo siellä ja sanoo: ”Tiedättekö mitä? Jotakin tapahtui tässä eräänä päivänä, katsokaa tätä sotkua, mikä temppelissä on! Siellä on… Meidän täytyy saada joku ompelemaan tuo esirippu. Katsokaa nyt noita, uhriarkku kaatunut. Mitä on tapahtunut? Oliko tuo kaveri joku astrologi? Oliko hän joku noita, vai miten tämä tapahtui? Tule tänne Josefus, mikä nuoripari oikein on, joka seisoo tuolla?”

Aabraham sanoo: ”Saara, meidät on havaittu. Parasta lähteä ulos.”

101 ”Ilmestyivät monille!” Eikä siinä kaikki. Lopettaessamme– katsokaa. Eräänä päivänä, hänen vierailunsa; heidän vierailunsa jälkeen, Aabraham, Iisak, Jaakob ja kaikki he olivat vierailleet kotimaassa. Kun Jeesus nousi taivaaseen…

102 Sanot: ”Veli Branham, eikö tuo ole keksittyä?” Ei todellakaan! Minä osoitan sen teille Kirjoituksista, hetki vain.

103 Kun Hän [Jeesus] alkoi nousta, ihmiset näkivät ainoastaan Hänet, mutta Vanhan testamentin pyhät lähtivät Hänen kanssaan, sillä Raamat-

tu sanoo, että: ”Hän otti vankeja saaliikseen ja antoi lahjoja ihmisille.” Ja minä voin nähdä Hänet, kun Hän nousee ja liittyy seurakuntansa joukkoon.

104 Kaksi sen orkesterin enkeliä, jotka olivat soittaneet musiikkia, palasi sinne ja sanoo: ”Te, Galilean miehet, miksi te seisotte ja katsotte ylös? Sillä tämä sama Jeesus, joka otetiin ylös on tuleva takaisin.” Todellakin! He kiiruhtivat takaisin liittyäkseen kulkueeseen.

105 Ja sitten vain läpi taivaitten Jeesus ja Vanhan testamentin pyhät kulkevat. He ohittavat kuun, he ohittavat auringon, he ohittavat tähdet. Ja kun he saivat näkyviinsä kauniin valkoisen Taivaan, Vanhan testamentin pyhät huudahtavat: ”Nostakaa päänne te ikuiset portit, nostakaa päänne! Nostakaa päänne te ikuiset portit, ja antakaa Kunnian Kuninkaan tulla sisälle!”

106 Ja enkelit kerääntyvät taivaan porraskaiteiden ääreen ja sanovat: ”Kuka on tuo kunnian kuningas?”

107 Ja Vanhan testamentin pyhät vastaavat: ”Herra Sebaot, voimallinen sodassa! Hän on Voittaja!”

108 Ja enkeli painaa suurta nappulaa, ja helmiportit pyörähtävät auki.

109 Ja tuo suuri ja mahtava Voittaja tuo nuo Vanhan testamentin pyhät Jerusalemin kaupungin läpi; ja noiden enkelien huutaessa, enkeliorkesteri soittaa. Hän on mahtava Voittaja! Kuoleman ja tuonelan avaimet roikkuvat Hänen kupeellaan; Hän kulkee läpi kirkkauden palatsien, kunnes päätyy valtaistuimen luo. Ja Hän sanoo: ”Isä, tässä he ovat. He uskoivat luottaen Sinun Sanaasi, että Sinä tulisit jonakin päivänä. Minä olen valloittanut sekä kuoleman että tuonelan.” Mitä tuo sitten tarkoittaa, veli? Hänellä on arvet käsissään, jotta voi näyttää olleensa taistelussa. Kunnia Jumalalle korkeuksissa! Hän on tuo mahtava Voittaja! ”Tässä he, Isä, ovat: Aabraham, Iisak ja Jaakob.”

110 Minä saatan kuulla, kun Hän sanoo: ”Poika, kiipeä tänne ylös minun viereeni ja istuudu tähän siihen asti, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun astinlaudaksesi.” Veli, jonakin päivänä Hän tulee takaisin ja mikä päivä se tuleekaan olemaan!

111 Hän ei ollut toimettomana silloin, kun oli haudassa. Me ajattelemme, että Hän vain makasi siellä kuolleena, mutta Hän jatkoi valloittamista. Hän laskeutui alas ja otti nuo avaimet pois saatanalta. Hänellä on sekä kuoleman, että tuonelan avaimet tänä iltana. Hän sanoi: ”Koska minä

elän, tekin saatte elää."

112 Mahdatkohan sinä, rakas veli, sisar, olla ajatellut asiaa todella? Oletko ajatellut, että sinä elät vain siitä syystä, että Hän elää? Oletko sinä todella ymmärtänyt sen niin hyvin, että voisit uhrata itsesi ja sanoa: "Jumala, tässä minä olen, synnintekijä, ole minulle armollinen"? Oletko sinä todella ottanut vastaan tuon kaikkiriittävän Uhrin? Oletko koskaan kertonut Hänelle, että rakastat Häntä? Tuleeko sinulle paha mieli siitä, että teet jotakin väärää? Jos sinä et ole koskaan päässyt kokemaan sitä, tässä hautauksessa… kun, meidän aikamme haihtuu pois, kun tuntuu hyvältä… Mutta minä ajattelen, että jos sinä et ole todella ottanut vastaan Kristusta henkilökohtaisena Vapahtajanasi, niin mahtaisitko sinä tehdä sen nyt, kun me painamme päämme hetkeksi rukoukseen?